

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Anne Lisbeth

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 133. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr03val-shoot-idm140098736775504/facsimile.pdf> (tilgået 22. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

laae skyilet op paa den øde Strandbred. »Strandvaskeren»: den
[36] døde Krop, den gjorde Intet, men dens Spøgelse, Strandvarslet fulgte den eensomme Vandrer, hang sig fast og forlangte at bæres til Kirkegaarden, for at begraves i christen Jord. »Hæng
5 paa! hæng paa!» sagde det; og som Anne Løvsik gjentog for sig selv disse Ord, gik med Føt op for hende hele hendes Drøm, saa lyslevende, hvorledes Mødrene havde klynget sig til hende med dette Udraab: »hæng paa! hæng paa!» hvorledes Verden sank, hendes Særkesørme revnede og hun faldt fra sit Barn, der
10 i Dommens Stund vilde have holdt hende oppe. Hendes Barn, hendes eget kjædelige Barn, det, hun aldrig havde elsket, ja, ikke engang tænkt paa, dette Barn var nu paa Havsens Bund, det kunde som Strandvarslet kome og raabe: »hæng paa! hæng paa! bring mig i christen Jord!» og idet hun tænkte det,
15 prikkede Angesten hende i Hælene, saa at hun gik raskere; Frygten kom som en kold klam Haand og lagde sig i hendes Hjertekule, saa hun var lige ved at faae ondt, og i det hun nu saae ud over Havet, blev der lykkeligere og tættere; en tung Taage skød sig frem, lagde sig om Busk og Træer, de fik et underligt
20 Udseende derved. Hun vendte sig for at see efter Maanen, der stod bagved hende, den var søm en bleg Skive uden Straaler, det var som Noget havde lagt sig tungt paa alle hendes Lemmer: hæng paa! hæng paa! tænkte hun, og da hun igjen vendte sig om og saae paa Mannen, syntes hun, at dens hvide
25 Ansigt var lige tæt ved hende, og Taagen hang som et Lin ned over hendes Skuldre: »hæng paa! bring mig i christen Jord!» vilde hun høre og hørte ogsaa en Lyd, saa huul, saa sør, den [37] kom ikke fra Frøerne i Kæret, ikke fra Ravne eller Krager, for dem saae hun jo ikke, »begrav mig! begrav mig!» klang det
30 lydeligt! ja, det var Strandvarslet af hendes Barn, der laae paa Havsens Bund, det fik ikke Fred før det blev baaret til Kirkegaarden og Graven gravet i christen Jord. Derhen vilde hun gaae, der vilde hun grave, hun gik i den Retning hvor Kirken laae, og da syntes hun at Byrden blev lettere, den forsvandt, og
35 hun vilde saa igjen vende om og naae ad den korteste Vei hjem, men da knugede det hende igjen: hæng paa! hæng paa! — det lød som Frøernes Qvæk, det lød som en klynkende Fugl, det lød saa grangiveligt »begrav mig! begrav mig!»
40 Taagen var kold og klam, hendes Haand og Ansigt var koldt og klamt af Rædsel! udenom hende kramte det, indeni hende

16 klam Haand] mellem disse ord i K Taarnvægteren Ole, se 181, note e.
31 det [sk.] der B, det O.